

Han Odaları

– Ahmet Akkoyun · 28 Haziran 2009

İçimde gurbetteyim, han kapısı aralık,
Tek tek misafirleri, çekip gidiverdiler.
Döküldü sıvaları, tam bir bahtı karalık,
Kim bilir hangi handa, rüyalara girdiler.

Duvarlar grileşmiş, yüzü yırtık ve soğuk,
Yalnızlık şarkısını, söyleyen sesi boğuk,
Perdeleri simsiyah, güneşin boynu eğik,
Gölgeleri gözüme, gerçek diye serdiler.

Kapının tokmağında, gözyaşları asılmış,
Belli çok acı çekmiş, damarları kasılmış,
Üstüne öksüzlüğün, mühürleri basılmış,
İçinden hayalleri, meçhullere sürdüler.

Camdaki korkulukta, ümit dağa yaslanmış,
Hep içini çekmekten, demirleri paslanmış,
Belki de sessiz akan, gözyaşından ıslanmış,
Onlarda bir zamanlar, benim gibi hürdüler.

Odada boydan boya, uzanmış eski halı,
Tel tel sökülmüş ipi, kurumuş ince çalı,
Zeminde tahtaların, gözleri dolu dolu,
Üstünü sildim diye, acımadan yerdiler.

Merhametten muhacir, erguvanlar dökülmüş,
Dökülen yaprakların, ümitleri sökülmüş,
Odanın duvarları, sol yanına bükülmüş,
Sorsaydınız onlara, gün görmedik derdiler.

Baykuşlar yuva yapmış, çatının arasına,
Hepsi nizama girmiş, intizâr sırasına,
Üfleyip duruyorlar, boş Hanın çirasına,
Alevlere hükümran, onları mı verdiler.

Bu han her zaman böyle, ölüden daha diri,
Bana birini göster, bu çilenin neferi,
Yalnızlığı besteler, kalemiyle Makberi,
Söze kurşun vurarak, sükûtunu gerdiler...

Makberî – Ahmet Akkoyun.....27/06/2009.....23:45.....İst